

(119)

Avi dimarts. 12 - 10 - 90

Maria mesa ben mesa: Segur que hauria rebut
la carta del diumenge, di mal, la postal. Pardo-
na, neneta meua, però no em queda mai aplegar
un minut i menys ara que el dia s'escurça
i et ve just per a fer bullir l'olla per sopar.
Si a la barraca o quadra hi hagués llum elec-
trica seria una altra cosa, però jo no puc escriu-
re molt a la llum de l'espelma, car se'm
causen els ulls. Volia fer tres o quatre còpies
del paper a'Echevarria i no he pogut encara
fer la primera. Volia enviar-ne una a mi
altre a Blanch, i a en Barahona. No desespere
però de fer-ho avui. La teva també l'he fet.
Et resumiré ço que diu. És una conversa
tinguda amb l'embaixador de Mèxic a Fran-
ça. Diu que sortirà tothom qui vulgui sor-
tir. Que la preferència de moment la farà la

Acabo de rebre la lletra del diu
junt amb la tarja. El dijous ja t'he

Comissió. - Que s'estudia la possibilitat de
donar una subvenció per a la França. Que a
partir d'arribar tots els espanyols passen a
dependre de Mèxic, així com Camps i refugiats
etc. Que allí tan aviat hi arribem hi tro-
barem llibertat dut al treball i fins, hi
tot podrem tot seguit sol·licitar la naciona-
lització. Això és tot el més interessant de la
matèria. Jo et deia que nosaltres no anem
pas dels darrers i no desconfiï sobre algun
avis per tot el més que arribi entrem.

Ah! Boneta meua. Quantes ganes, no de refer
la nostra vida! Aquest viure present fins
ja. Que difícil seria resistir això si no hagués
ni vingués les perspectives presents! Saps tu el
fred que fa aquí? Ahir i avui. Dos dies d'en-
vent fred com el gel. I em fa la penya
la per cuinar. Tot el dia que faig foc i per

~~unja~~
'esperança'. Salut!

per bullir l'olla me'n veig negre. El vent
m'aplana el foc i el fred no deixa fer
bullir. Menys mal que demà o passat demà
ens porten una estufa i cuinarem dintre el
corral nostre. No pateirí però. Percent que
alun a la tarda veig rebre la teva carteta del
divendres. No cal enviar la manta, car no fa
fred al llit. Més ací hi han sacs i altres
coses que calenten. Així mateix, si cal sor-
tir no cançquis amb la manta dolenta.
Allà trobarem de tot i si cal ja ens en dona-
ran. Com menys pes portaràs, millor.

He vist les cantes de Vilanova i Cervera. Han
vingut amb molt retard. El principal é
que segueixin bé. Segurament que un dia
d'aquets en rebria una altra de Cervera
Faré el que dius tan aviat rebi la postal
de que em parles.

Be, mocoseta meua. Estàs enfadada amb
l'Alexandre. Certament que podim haver es-
crit abans. Ho feu al mes de febrer d'aquest
any i la seva situació allí allavors no era plus
bona. Avui ha canviat. La carta però m'ha
corprès molt. Els xicots pensen amb nosaltres,
i quan arribarem allí hi trobarem més calor
del que hi pensem. Més, si Torreón ens agra-
da, allí mateix podrem treballar. Després en
tot l'aurea estat la vanguarda i nosaltres
trobarem la taula parada i pensa que no
es pot arribar allà i poder prendre'ns un
descans d'una mesada i menta, tant acon-
dicionar les nostres coses, i fer plans pel fu-
tur. Si arribem ens costaria deixar allò
si mai podem refer el nostre nivell, no
veneta meua? Retornar a casa mentre
hi faim no sigui per la porta més gran

no ho farem pas. En fi. Queda la tristesa
de deixar als vells, als germans que Tant
ens estimen. Però ells són avui els primers
en volguer. nos lluny d'ací i és que hi
venen clar. Si mai podem retornar a ca-
sa, quanta alegria no? Jo no desespere, me-
rò ho veig llarg, bastant llarg. Desgracia-
dament el feixisme ha arretat a quasi to-
ta Europa i la caiguda d'això ha estat
molt cruel per tots. Pacència i lluny els
pensaments tristos. Després d'un dia un
altre en vindrà que ens donarà la raó.

Una cosa. En una carteta em parla-
vas de camises. Vens una, si que la nece-
sito, car solament tinc aquella que m'ame-
plia, amb mànega llarga i ara comen-
ça el fred. Amb una altra ja vaig sor-
tit. Jo tinc la nova, però no l'estenaré

pas fins el dia de sortir. Huelga una
i l'envies. Jo crec però que donaria el temps
just, un ès allò, pot passar sempre en
altre mes, abans no rebem avis.

Si, veneta meua, el rellotge és ben teu.
Pots ben creure que d'ençà de feia molt
temps tenia l'illusió de comprar-te'l. Ja
a Gurs havia demanat el preu a més d'un
però non cans i no tenia prou diners. Ara
bé. Tant aviat jo treballi caldrà que la pre-
mera preocupació meua, després d'haver com-
prat les dues cadises i els trastos més in-
 prescindibles, sigui en comprar-te'n un de
ben maco, car aquest jo ho veig é d'homen-
i mai podries lluir-lo molt. Estic ben
content que et fes tanta illusió'. Jo t'e
l'enviava ple de la mateixa. Recorde,
que a Espanya, després de la feina no me'n

recordava mai? Més tard ja no se'n venien.
A Mèxic hi trobarem de tot. Has vist la
carta d'en Farrer? Dir que Alcohé, Mò-
nic i Cía no estan massa bé a Sto Domingo.
Si poguessim sortir aviat no me'n perdedi-
ria pas d'haver quedat aci. Certament
que hem passat dies amargs però ara
l'horitzó s'ha perfilat molt i no cal té-
mer res. Si en López següi hagués fracassat
en aquesta cosa hauríem anat a casa
nova. Això era la garantia que jo no
havia desconfiat mai i aquest era el
punt principal del meu optimisme quan
estaven a Bran. Ara que anomeno Bran
et diré que d'allí han portat els homes
a Angeles segons una carta d'un xicot
d'aquí que tenia el germà concentrat.

El xicot a quall sortí amb permís

de l'ans i amb deixar passar en regle.
Si mai em cal arribar a Montauban
penso sortir ben documentat. Això és la
garantia millor per arribar allí. Pense,
ara quan patir si no surto? Ara de nou
a Híjels, i així sempre. Naturalment que
agut hauria estat l'últim trasllat
però millor haver-lo evitat. Ací després
de tot no hi està pas malament del tot
i si podem sortir d'ací amb victòria.
Nuestra agra. El teu record és per a mi
el millor aliment per a seguir resistint
Mai em deixa. En tots hores et recordo i
penso que ben aviat et podria retrobar
per sempre més. Has estat sempre en alguns
moments de llum que no em deixa i ara
hi que serem felices de nou, com ho erem a
quells dies lluminants de Barcelona, Lleida i Ma-
rià. Salutacions. Patem a Jani i Marcel
Per a tu, un patem ben bonics dels
teus pares